

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.807 van 29 maart 2004
in de zaak A. 130.871/XIV-13.121.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. SAROLEA,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 rue Saint-André 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nepalese nationaliteit, op 20 december 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 30 oktober 2002 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VAN VRECKOM die, loco Advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegrondheid van het beroep.

1.1. Overwegende dat in een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 57/12 en 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, (A), 2, van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, verzoeker laat gelden dat in het dispositief uitdrukkelijk wordt gesteld dat het beroep ongegrond is, hetgeen buiten de bevoegdheid van een alleenzetelend rechter van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen valt, dat deze immers enkel de bevoegdheid heeft om het beroep hetzij onontvankelijk te verklaren, hetzij kennelijk ongegrond, hetzij de zaak door te verwijzen naar een driedelige kamer, dat de drie op de zitting neergelegde stukken werden onderzocht, hetgeen onverzoenbaar is met de bevoegdheid van een alleenzetelend rechter, dat bovendien niet wordt gemotiveerd waarom zijn uitleg betreffende zijn vrees om bepaalde namen op te geven en betreffende zijn stilzwijgen tijdens de voorgaande verhoren over zijn activiteiten in het kader van het Cell Committee niet in aanmerking wordt genomen, dat dit een manifest gebrek aan motivering inhoudt nu deze twee elementen nog extra worden vermeld in de bestreden beslissing;

1.2. Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid, van voormelde wet van 15 december 1980 niet voorschrijft dat in het dispositief van de eindbeslissing desgevallend uitdrukkelijk moet worden vermeld dat het beroep kennelijk gegrond is; dat bij beschikking van 25 september 2002 de gemachtigde bijzitter besliste het beroep van verzoeker zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat dit beroep hem op zicht van het beroepschrift kennelijk ongegrond voorkwam; dat waar in fine van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen “dat na behandeling ter zitting niet blijkt dat het beroep niet kennelijk ongegrond is” de gemachtigde bijzitter aangeeft dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en het beroep inderdaad als kennelijk ongegrond moet worden aangemerkt; dat een beroep kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld, maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat blijkens de bestreden beslissing het beroep van verzoeker wordt verworpen omdat de motieven van de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door appellant niet worden weerlegd; dat de redengeving van de aangevochten beslissing nergens doet blijken dat omtrent het lot van verzoekers beroep enige twijfel of betwisting mogelijk was; dat de gemachtigde bijzitter zijn appreciatiebevoegdheid dan ook niet te buiten is gegaan toen hij oordeelde dat de door verzoeker voor hem ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen konden leiden en derhalve dit beroep als kennelijk ongegrond afwees; dat de stelling van verzoeker als zou de gemachtigde bijzitter

op straffe van bevoegdheidsoverschrijding, de ter zitting neergelegde stukken niet mogen onderzoeken, niet kan gevolgd worden; dat er anders over oordelen erop neer komt dat een appellant steeds met succes de verwijzing naar een driedelige kamer kan uitlokken door alsnog ter zitting -al weze het irrelevante- stukken voor te leggen; dat zulks geenszins de bedoeling van de wetgever kan geweest zijn; dat deze immers precies een snelle en eenvoudige afhandeling wou door een alleenzetelend lid van de beroepen wanneer deze onontvankelijk zijn of “wanneer de motieven van het beroep (...) kennelijk ongegrond (...) zijn” (Parl. St. Kamer 1992-1993, nr. 903/5, p. 60-61); dat de argumentatie van verzoeker in verband met zijn stilzwijgen in de voorgaande procedures over zijn activiteiten voor het Cell Committee van de Maobadi, met name “dat zijn interview ten gronde het meest diepgaande is en zodoende het mogelijk is dat men pas dan tot een uitgebreide uiteenzetting komt van de omstandigheden” door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wel degelijk onder ogen wordt genomen en verworpen omdat “dit niet wegneemt dat appellant in zijn vorige interviews deze belangrijke informatie had kunnen geven” en “appellant hieromtrent uitvoerig werd ondervraagd (zie bv. interview dringend beroep, 6 juni 2001, p. 10 : “KV Uniform ? nee, KV was niet militant)”); dat ook de argumentatie luidens welke men bang was om namen op te geven, in tegenstelling tot wat in het middel wordt beweerd, terdege wordt beantwoord, namelijk waar wordt overwogen “dat samen met de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet opgemerkt worden dat appellant wel degelijk andere namen heeft genoemd”; dat het enig middel niet gegrond is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negenentwintig maart tweeduizend en vier, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.